

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1043/2021
29.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Драгана Аћимовића, Миролјуба Томића и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Марка Ђурића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 36К.бр.1749/19 од 20.11.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 244/21 од 19.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Марка Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 36К.бр.1749/19 од 20.11.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 244/21 од 19.04.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 36К.бр.1749/19 од 20.11.2020. године окривљена АА је оглашена кривом због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђена је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године која ће се извршити на тај начин што окривљена не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, без примене електронског надзора, а уколико окривљена једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у Заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом оштећени Аустријско пензијско осигурање „Pensionsversicherungsanstalt“ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућено на парнични поступак. Окривљена је ослобођена од плаћања судских трошкова и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 244/21 од 19.04.2021. године у ставу I изреке одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА - адвоката Марка Ђурића и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду 36К.бр.1749/19 од 20.11.2020. године. У ставу II изреке пресуде одбачена је као недозвољена жалба пуномоћника оштећеног Аустријског пензијског осигурања „Pensionsversicherungsanstalt“ – Адвокатске канцеларије Богдановић.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА - адвокат Марко Ђурић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд „усвоји захтев за заштиту законитости и укине пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 244/21 од 19.04.2021. године, а преиначи пресуду Првог основног суда у Београду 36К.бр.1749/19 од 20.11.2020. године тако што ће окривљену ослободити од оптужбе“.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА у поднетом захтеву истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на исказу адвоката Јелене Терзић Богдановић датом у истрази дана 31.01.2017. године и на главном претресу. Као разлог незаконитости наведеног доказа бранилац окривљене истиче да како је адвокат Јелена Терзић Богдановић пуномоћник оштећеног у предметном кривичном поступку, а не представник оштећеног како то нетачно наводи суд, то стога, по ставу браниоца, адвокат Јелена Терзић Богдановић није могла бити испитана у својству сведока, обзиром да је одредбом члана 92. став 2. ЗКП прописано да се оштећени, оштећени као тужилац или приватни тужилац може испитати као сведок.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 91. ЗКП је прописано да је сведок лице за које је вероватно да ће дати обавештења о кривичном делу, учиниоцу или о другим чињеницама које се утврђују у поступку, док је одредбом члана 92. став 1. ЗКП прописано да свако лице

које може да пренесе своја сазнања или опажања у вези са предметом сведочења има способност сведочења.

Имајући у виду напред цитиране законске одредбе, то је суд адвоката Јелену Терзић Богдановић, а која је приликом давања свог исказа пренела своја сазнања везана за критични догађај, могао да испита у својству сведока и да њен исказ користи као доказ у предметном кривичном поступку, при чему чињеница да ли је сведок Јелена Терзић Богдановић у конкретном случају испитана као представник оштећеног правног лица (како то наводи првостепени суд у пресуди) или као пуномоћник оштећеног правног лица (како то наводи бранилац окривљене у поднетом захтеву) није од утицаја на оцену законитости њеног исказа.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљене у осталом делу захтева као разлог његовог подношења истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеној, цитирајући законски текст исте. Међутим, бранилац непостојање по њему у радњама окривљене елемената предметног кривичног дела образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, изношењем сопственог чињеничног закључка да током поступка суд није доказао да је у конкретном случају окривљена имала дужност да о чињеници смрти свога супруга обавести оштећени аустријски пензиони фонд или лица запослена у банци, нити је првостепени суд утврдио којим тачно прописом је била предвиђена обавеза окривљене на то чињење.

Поред тога, бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева такође дозвољено окривљеној, навођењем да је другостепени суд погрешно применио одредбу члана 108. став 2. и 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању која се не може применити на конкретни случај. Међутим, бранилац окривљене својим даљим наводима у захтеву ову повреду фактички образлаже тако што оспорава и полемиче са разлозима које је другостепени суд дао у својој одлуци везано за постојање у конкретном случају дужности окривљене да о чињеници смрти свога супруга обавести лица запослена у банци, указујући при томе на противречност и нејасност датих разлога, а што би по налажењу Врховног касационог суда представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљене у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлоге побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеној, док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова (повреда закона из члана 439. тачка 1. ЗКП), односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП (повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП), а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП

дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеној и њеном браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Марка Ђурића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на ову повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић